

GIÓ BẮC

1 | 2 | 3   Linh Bảo (1952)   Chương 1   GIA ĐÌNH   Từ thuở bé, cứ mỗi lần gió Bắc thổi là Trang lại thấy lo lắng, sợ hãi có cảm tưởng sắp bị đem ra hành tội. Hơi gió lạnh từ từ thấm dần vào cơ thể, Trang thấy như có cái gì chặn đờ ở ngực, làm hơi thở nàng ảm ức, nghẹn ngào. Từ trong phổi Trang một âm thanh nhẹ nhàng phát ra, có khi chỉ ty ty như một điệu đàn êm dịu, nhưng lúc gió Bắc thổi mạnh, hay ban ngày làm việc nhọc mệt thì "điệu đàn" trở nên thống thiết vô cùng.

Trong lúc mọi người đang yên nghỉ và có lẽ đang chìm đắm trong những giấc mơ tuyệt vời thì Trang quay cuồng khổ sở vì ngẹt thở. Như người hấp hối cố níu lấy sự sống, Trang ngồi ưỡn ngực lên, lấy hết sức hít vào, và lịm dần khi thở ra. Trang mệt lả, nhưng vẫn gắng thở, vì nếu chỉ ngừng lại một làn hơi, không tiếp sức nữa, Trang chắc chắn hồn mình sẽ lảng lảng nhẹ bước ra đi . . . . Sau mỗi cơn bệnh, Trang nằm mềm người trong chăn, không ngủ cũng không thức, chân tay mỏi rã rời, tâm thần trí óc mê mê, Và cứ như thế từng mùa đông trôi qua. . . . Cái gì là sung sướng, cái gì là hạnh phúc, cái gì là những phút nô đùa thần tiên của tuổi trẻ thơ ngây, Trang đã bị chứng bệnh ác nghiệt ấy cướp đi tất cả. Nếu lỡ vui chúng vui bạn, Trang cũng chạy nhày nô đùa, hay cười to nói lớn thì đêm ấy Trang phải trả giá bằng cực hình: ngồi dán lưng vào tường thờ đốc, nhìn người ngủ say sưa . . . . Bảo rằng Trang đã thức suốt cả mấy mùa đông thì quá đáng, thực ra những đêm đông Trang đã thức nhiều hơn ngủ. Không phải cố ý thức để nghe gió nghe mưa, nghe tiếng trùng tiếng dế, tiếng lá rơi xào xạc hay tiếng bước chân của người bộ hành cô đơn trên đường. Đối với Trang trong đêm đông những âm thanh ấy không hề gợi hứng , vì nàng còn phải lắng nghe và chống cự với niềm đau của chính mình. Trang thấy buồn cười người em gái tập tễnh muốn làm thi sĩ, trong một đêm đông đã viết mấy câu thơ với cái ý rất thơ: Anh ước mơ gì em biết không? Bằng lòng thức suốt mấy mùa đông Để cùng em sống thêm vài phút Chỉ một mình em sưởi ấm lòng. Trang nghĩ thầm nếu chỉ được sống với " em" thêm vài phút cũng đủ làm cho thi sĩ bằng lòng đánh đổi tất cả những giấc ngủ say sưa suốt mấy mùa đông thì cũng đến bái phục. Với Trang thì trái lại, tưởng như dám đánh đổi mấy mùa hè, để được ngủ rất ngon say trong một đêm đông có gió Bắc thổi. Nhưng sự thực vẫn sờ sờ không chịu nhường bước. Trang chỉ còn cách nghiền ngẫm chịu đựng, và đôi khi trách Ai đó đã bắt công! Gia đình Trang mọi người khỏe mạnh cả. Tại sao bắt Trang trúng độc đặc cuộc xô số rủi ro bệnh suyễn. Trang không nhớ ba, mẹ Trang có hiểu gì về con hay không. Trang chỉ nhớ rằng chưa bao giờ được uống một thứ thuốc gì để chữa cái bệnh đêm đêm ngạt thở ấy. Có một lần Trang nghe mẹ nói chuyện với bà bạn. Bà Tâm - người mà chị em Trang vẫn gọi đùa là cuốn Tự vị sống ,vì không có chuyện gì bà không biết, từ Thiên văn Địa lý, bà Tống Mỹ Linh đi giày da cá vàng bên Tàu, cho đến ông Ngũ đại , Tam đại nhà ai có mấy cô vợ lẽ, hay hôm nay bà Thượng tinh nhà phát tiền chợ mấy đồng - bà vỗ đánh đét một cái vào đùi bảo: - Bệnh suyễn ấy à! Ha, ha, ông nội tôi biết rõ lắm! Này, kiêng thịt gà, tôm, cua, măng, đu đủ đấy nhé? Thảm! nó mà phát lên thì phải ngồi ôm ngực thở như xe bò kéo gỗ lên dốc, thực là sống dở chết dở! Chỉ có thuốc Tiên chứ người trần chả có thuốc gì chữa khỏi được. Ai vướng phải thì coi như mắc nợ thiên khối phải trả cả một đời! Tôi nghe nói cháu Trang cũng có bệnh ấy, vậy bà chị có định xin cầu thuốc đâu cho cháu không? Mẹ Trang thản nhiên đáp: - Ờ, cháu có làm sao đâu! Nó không sốt, không bỏ cơm, ngày ngày vẫn dậy đi ra đi vào , vẫn chơi như thường đấy chứ ! Lớn lên rồi tự khắc nó sẽ khỏi. Tôi nuôi con như nuôi heo, cứ ngày cho ăn hai bữa, còn thì nhờ Trời nhờ Phật! Trang nghĩ thầm: - À, thế ra chưa bệnh liệt giường, liệt chiếu thì vẫn chưa cần đến thuốc! Mẹ Trang chỉ " nhờ Trời nhờ Phật" mặc Trang với ngọn gió Bắc, đêm đêm hành hạ nàng, đêm đêm bắt nàng thao thức. Căn bệnh của Trang không cho nàng một giấc ngủ say sưa để may ra được mộng đẹp, mà đến một ước mơ giữa biên giới thức ngủ cũng không thành! Cứ sau mỗi cơn bệnh, Trang thấy trong người có một cảm giác mới mẻ lạ lùng , trí óc nàng trong sạch đến nỗi gần như quên hết tất cả những việc gì đã xảy ra chung quanh. Sự thay đổi nghe hơi khó tin. Trang đã học rất cần mẫn và trải đủ những thương ghét mừng giận trong mùa hè gió hạ, nhưng nàng thấy gần như quên hết những thứ ấy khi ngọn gió Bắc đầu tiên thổi báo mùa đông tới. Và cứ thế từng đêm này qua đêm khác.... Từng mùa đông này sang mùa đông khác đến rồi đi. . . . . Năm tháng qua . . . . . Từ một đứa bé lọ lem bị bỏ quên trong bầy con gái không cầu mà được, ngày ngày trong cái áo cánh dài quá gối của các anh chị thái